

stræffeligt Antal ogsaa til Rigsretten, saa ma a man finde sig deri, saa ma a Staten bestikke flere Høiesteretsassessorer. Høiesteret har nu faaet et større Hverv end tidligere ved denne Udvidelse af dens Virksomhed, som er bleven bestemt i Grundloven, og derfor er det ogsaa i Consequents deraf, at der, naar Nødvendigheden viser sig, bliver bestikket et større Antal Assessorer. Imidlertid er det vist tvivlsomt, hvorvidt saadan Nødvendighed vil vise sig. Det er fremdeles af samme Landsthingsmand bemærket, at man dog ikke kunde undgaae at have høiere staaende Mænd i Rigsretten, ja endogsaa Mænd, der stode umiddelbart under Ministeren, idet de kunde have Sæde i Landsthinget, og som saadanne bleve valgte til Medlemmer af Rigsretten. Men jeg mener, at den Betænkelighed, der kunde være ved at faae saadanne Mænd ind i Rigsretten er ophævet ved den Tillid, som er givet dem fra Folkets Side derved, at de ere valgte til Medlemmer af Landsthinget.

Ordføveren: Da jeg ved Sagens første Behandling med udtrykkelige Ord har sagt, at man i Udvalget ikke har fundet det foreliggende Spørgsmaal tvivlsomt, — idetmindste var det min Mening, — saa kan jeg heller ikke troe, at den senere Uttring af mig, som gik ud paa, hvad der formeentlig maatte antages, kunde begrunde den Slutning, som den høitagtede Justitsminister har støttet paa disse Ord. Idet jeg selv gik ud fra en vis Forudsætning, underordnede jeg naturligtviis det ærede Things høiere Skøn, hvorvidt den Anskuelse, jeg hylkede, var rigtig eller ikke. Jovrigt fremsatte jeg Grunde for den Mening, som jeg antog at være den rette med Hensyn til det Spørgsmaal, der foreligger. Hvad dette Spørgsmaal angaaer, kan jeg ikke andet end fremdeles henholde mig til den 72de § i Grundloven, som efter min Overbeviisning afgjör det, hvorom her er Tale, efterdi der i Paragraphen ikke indeholdes nogen Bestemmelse i den Retning, som Endringsforslaget gaaer ud paa. Det hedder: Rigsretten bestaaer

af 16 Medlemmer, der vælges paa 4 Aar o. s. v., Halvdelen af Landsthinget, Halvdelen af Landets øverste Domstol, blandt disses egne Medlemmer. Paragraphen gaaer ud paa Rigsrettens Virksomhed, efterat den er indstiftet, det ligger ligefrem i Ordet „bestaaer“, og jeg troer derfor, at det er urigtigt, naar man knytter de følgende Ord, som gaae ud paa, at Halvdelen skal vælges blandt Landsthingets Medlemmer og Halvdelen blandt den øverste Domstols Medlemmer, paa en saadan Maade til Balgsvieblikket, at man fortolker § 72 saaledes, at det i ffun skulde være i det Die blik, Balget foregik, at det skulde være nødvendigt, at de, der vælges, vare Medlemmer af Landsthinget og af den øverste Domstol, og at derimod Grundloven skulde have havt det meget Vigtigere for Die, at den samme Egenstab, der bestemte Balget, ogsaa skulde være gjældende under Rigsrettens paafølgende Bestaaen. Jeg har saameget mindre for mit Vedkommende kunnet tvivle om, at § 72 har noget ganske Andet for Die end det Dieblik, da Balget skeer, at den har for Die, hvorledes Rigsretten ikke blot skal vælges, men hvorledes den efter Balget skal bestaae, og at i begge Henseender Hensyn til Vedkommendes Stilling som Medlem af Landsthinget eller som Medlem af Landets øverste Domstol er afgjørende, — jeg har saameget mindre kunnet nære nogen Tvivl herom, som jeg ikke kan Andet end antage, at man i den vigtige § 72 vilde have indført en Bestemmelse af lignende Indhold med den, der findes i § 62, dersom det virkelig havde været Grundlovens Mening. Der havde været al Anledning til i § 72 at sige: „dog dersom enten Rigsdagen eller Landsthinget opløses, skulle de Vedkommende vedblive at være Medlemmer af Rigsretten, uanset denne Opøsning,“ eller overhovedet at gjøre et Tillæg i § 72, overeensstemmende med det, hvorpaa Endringsforslaget gaaer ud. Der havde været den største Anledning til et saadant Tillæg, og fuldkommen saamegen Grund dertil, som der var til den Bestemmelse, der forekommer i § 62.